

ЖУКОВА В. І.,

аспірант кафедри кримінального процесу

(Національна академія внутрішніх справ)

детектив

(Національне антикорупційне бюро України)

УДК 343.1

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2023.2.2.32>**ДО ПИТАННЯ РОЗГОЛОШЕННЯ СЛІДЧИМ ВІДОМОСТЕЙ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ ПІД ЧАС ВЗАЄМОДІЇ ІЗ КОНТРОЛЮЮЧИМ ОРГАНОМ**

Статтю присвячено аналізу проблемних питань розголошення слідчим та прокурором відомостей досудового розслідування під час взаємодії із контролюючими органами. Наголошено на недостатньому врегулюванні цього питання чинним законодавством та відсутності ґрунтовних наукових досліджень з теми, не зважаючи на її актуальність. Сформульовано висновок, що у випадку виявлення слідчим, прокурором ознак порушення іншого законодавства, повідомлення відповідного контролюючого органу про такі факти можна вважати не правом, а обов'язком. На прикладі Антимонопольного комітету та Державної податкової служби проаналізовано судову практику в господарському та адміністративному судочинстві щодо оскарження рішень та дій контролюючих органів під час та за результатами проведення розслідувань та перевірок із використанням інформації та копій документів з матеріалів кримінальних проваджень, досудове розслідування у яких здійснюється детективами Національного антикорупційного бюро України. Підсумовано, що судова практика не є сталою і висновки адміністративних судів щодо можливості використання контролюючим органом отриманих від органу досудового розслідування відомостей з кримінального провадження значно різняться із висновками господарських судів. Водночас зауважено на існуванні рішень в адміністративному судочинстві, якими правомірними визнано дії органу досудового розслідування щодо надання Вищій раді правосуддя копій з матеріалів кримінального провадження разом із поданням скарги у зв'язку із виявленням ознак дисциплінарного проступку в діях судді. Висловлено власне бачення щодо недопустимості оцінки дій чи рішень слідчого, прокурора у кримінальному провадженні в іншому порядку, аніж визначений КПК України. Проаналізовано пропозиції науковців щодо процесуальної форми дозволу на розголошення відомостей досудового розслідування та запропоновано власний підхід. Зауважено про необхідність змін до КПК України щодо чіткої законодавчої регламентації питання дозволу на розголошення відомостей досудового розслідування від слідчого, прокурора, зокрема і контролюючим органам у випадку виявлення ознак під час розслідування ознак порушення фізичною або юридичною особою іншого законодавства.

Ключові слова: *детектив, антимонопольний комітет, податкова, розголошення, перевірка.*

Zhukova V. I. On the issue of disclosure of pre-judicial investigation information by the investigator during interaction with the controlling authority

The article is devoted to the analysis of problematic issues of the disclosure of pre-trial investigation information to investigators and prosecutors during interaction with the controlling bodies. The insufficient regulation of this issue by the current legislation and the lack of thorough scientific research on the topic, regardless of its relevance, are emphasized. The conclusion was formulated that in case the investigator, prosecutor discovers signs of violation of other legislation, notification of such facts to the relevant controlling authority can be considered not a right, but a duty. On the example of the Antimonopoly Committee and the State Tax Service, the judicial practice in commercial and administrative proceedings regarding the appeal of decisions and actions of control bodies during and following the results of investigations and inspections using information and copies of documents from criminal proceedings, in which pre-trial investigations are carried out by detectives of the National anti-corruption bureau of Ukraine. It is concluded that judicial practice is not stable and the conclusions of administrative courts regarding the possibility of using by the controlling body the information received from the pre-trial investigation body from criminal proceedings differ significantly from the conclusions of commercial courts. At the same time, it was noted that there are decisions in administrative proceedings, which recognized as legitimate the actions of the pre-trial investigation body in providing the High Council of Justice with copies of the materials of criminal proceedings together with the filing of a complaint in connection with the detection of signs of disciplinary misconduct in the actions of a judge. The own vision regarding the inadmissibility of evaluating the actions or decisions of the investigator, prosecutor in criminal proceedings in a different order than that defined by the Code of Criminal Procedure of Ukraine is expressed. The proposals of scientists regarding the procedural form of permission to disclose information of a pre-trial investigation were analyzed and an own approach was proposed. It was noted the need for changes to the Criminal Procedure Code of Ukraine regarding the clear legislative regulation of the issue of permission to disclose pre-trial investigation information from the investigator, prosecutor, in particular to the controlling authorities in the case of detection of signs during the investigation of signs of violation of other legislation by an individual or legal entity.

Key words: *detective, antimonopoly committee, tax, disclosure, inspection.*

Вступ. Стаття 222 КПК України встановлює що відомості досудового розслідування можна розголошувати лише з письмового дозволу слідчого або прокурора, а також вказує на необхідність попередження слідчим та прокурором осіб, яким стали відомі відомості досудового розслідування, у зв'язку з участю в ньому, про їх обов'язок не розголошувати такі відомості без його дозволу. Крім того, зі змісту вказаної норми слідує, що, у випадку надання такого письмового дозволу, слідчий або прокурор має визначити обсяг, у якому дозволяється розголошення. Словосполучення «у зв'язку з участю в ньому» очевидно відсилає нас до п. 19 та п. 25 ч. 1 ст. 3 КПК України, що визначають перелік учасників кримінального провадження [1].

Стаття 387 КК України «Розголошення даних оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування» як обов'язкову ознаку загального суб'єкта кримінального проступку визначає обізнаність особи із заборонаю на розголошення таких відомостей [2], знову відсилаючи до ст. 222 КПК України щодо необхідності слідчому та прокурору попереджати осіб в установленому законом порядку про обов'язок не розголошувати такі дані.

Водночас на практиці, особи, яким у зв'язку зі здійсненням досудового розслідування стали відомі відомості з його матеріалів, не обмежуються лише учасниками кримінального провадження. Так, це може бути особа, що була присутня під час обшуку, у якої в ході якого

нічого не вилучено і яка не є володільцем приміщення, або установа банку, у якому відкрито рахунок, та яка отримала на виконання ухвалу слідчого судді про арешт коштів на такому рахунку, підприємство, яке отримало запит слідчого тощо.

Окремо варто звернути увагу на випадки надання відомостей з матеріалів кримінального провадження уповноваженим органам у випадку виявлення під час розслідування ознак порушення іншого законодавства. Для прикладу, в історії взаємодії Національного антикорупційного бюро України (далі – НАБУ) із Антимонопольним комітетом України (далі АМКУ) склалася досить суперечлива судова практика, яку ми хотіли би розглянути детальніше.

Постановка завдання. Проаналізувати судову практику щодо надання детективом (слідчим), прокурором відомостей з кримінального провадження контролюючому органу у випадку виявлення під час досудового розслідування або процесуального керівництва ознак порушень іншого законодавства, дослідити думки науковців щодо процесуального оформлення дозволу на розголошення та запропонувати власний підхід до вирішення проблемних питань.

Результати дослідження. В українській мові терміни розголосити, розголошувати переважно вживаються у значеннях: піддавати розголосові, обнародувати що-небудь; робити широко відомим, популярним [3, с. 1238].

Існує версія, що право контролювати факти та обсяги розголошення даних слідства може реалізовуватися представниками сторони обвинувачення лише по відношенню до осіб, які беруть або взяли участь у досудовому розслідуванні (потерпілий, підозрюваний, понятий, свідок, експерт, заявник, спеціаліст тощо). Тобто слідчий має право розголошувати дані досудового розслідування тільки у випадках передбачених законом, а чинне кримінальне процесуальне законодавство не наділяє жодного співробітника правоохоронних органів правом надавати дозвіл на розголошення даних досудового розслідування, адресатом якого є стороння до кримінального провадження особа [4, с. 67–68].

Загалом розділяючи позицію щодо недопустимості порушення презумпції невинуватості шляхом передчасного розголошення відомостей з кримінального провадження у ЗМІ, ми категорично не погоджуємось із твердженням, що сторона обвинувачення в принципі не може розголошувати відомості досудового розслідування стороннім по відношенню до кримінального провадження особам.

Для прикладу, органи державної влади, органи місцевого самоврядування, органи адміністративно-господарського управління та контролю, їх посадові особи зобов'язані передавати АМКУ та його територіальним відділенням відомості, що можуть свідчити про порушення законодавства про захист економічної конкуренції [5]. Не зважаючи на те, що не кожний профільний закон, що регламентує діяльність контролюючого органу, зобов'язує особу повідомляти про виявлене порушення, на нашу думку, що стосується державних органів та їх працівників, то таке повідомлення про виявлене порушення можна вважати їхнім обов'язком. Зокрема, як представники держави, яка є апаратом по управлінню справами суспільства, слідчий та прокурор присягають на вірність Українському народові і повинні захищати його інтереси, а до інтересів народу безсумнівно можна віднести становлення та розбудову правової держави, в якій охороняються права і свободи, сумлінно виконуються обов'язки, а відповідальність за порушення закону є незворотною.

Судова практика останніх років щодо використання контролюючими органами матеріалів кримінального провадження, під час виконання повноважень не є однозначною. Не зважаючи на те, що це судова практика в адміністративному та господарському судочинстві, вона має пряме відношення до кримінального процесу з огляду на те, що окремими судами здійснювалася оцінка не тільки правомірності використання контролюючими органами отриманих від органу досудового розслідування матеріалів, а і законності дій детектива (слідчого) щодо такого надання.

Так, ПАТ «А» оскаржувало в порядку адміністративного судочинства дії АМКУ щодо одержання, використання та поширення при розгляді справи про порушення законодавства

про захист економічної конкуренції матеріалів досудового розслідування у кримінальному провадженні, отриманих від НАБУ. Йшлося про протоколи оглядів речей і документів, вилучених під час обшуків в ході розслідування. Рішенням окружного адміністративного суду [6], залишеним без змін постановою апеляційного адміністративного суду [7], позов ПАТ «Х» задоволено частково. Постановою Верховного Суду [8] касаційну скаргу АМКУ задоволено частково, рішення судів попередніх інстанцій скасовано, а справу направлено на новий розгляд до суду першої інстанції. При цьому, скасовуючи рішення судів попередніх інстанцій, Верховний Суд наголосив на тому, що суди не перевірили, не визначили природу та не надали оцінки тому, яка саме інформація була поширена АМКУ під час надання для ознайомлення матеріалів справи; не перевірили дотримання заходів збереження секретності інформації з обмеженим доступом; не перевірили яким чином і наскільки було поширено інформацію АМКУ, чи було її виокремлено по пунктах та чи було закрито (приховано) певну інформацію, поширення якої необмеженому колу осіб заборонено. Верховний Суд вказав, що до конфіденційної інформації відноситься комерційна таємниця, тому, коли суб'єкт підприємницької діяльності стверджує, що державний орган протиправно поширив інформацію з обмеженим доступом, яка становить комерційну таємницю, то йому слід надати докази того, що ним було вжито заходів для збереження секретності цієї інформації.

При новому розгляді рішенням окружного адміністративного суду [9], залишеним без змін постановою апеляційного адміністративного суду [10], позовні вимоги задоволено частково. Верховним Судом відмовлено АМКУ у відкритті касаційного провадження [11].

Не зважаючи на те, що підставами задоволення позову став той факт, що АМКУ не присвоїв отриманій від НАБУ інформації статусу інформації з обмеженим доступом та не застосував інших заходів секретності, через що інформація з кримінального провадження, яка є комерційною інформацією, була розповсюджена іншим особам, суд також надав оцінку діям детективів НАБУ. Суд вказав, що при наданні НАБУ документів АМКУ слідчий під час складання листів окремо письмовий дозвіл на розголошення відомостей досудового розслідування у кримінальному провадженні не складав. Таким чином, колегія суддів погодилася з висновком суду першої інстанції про протиправність дій АМКУ щодо використання останнім під час розгляду справи інформації, зібраної та отриманої від правоохоронних органів в рамках досудового розслідування, без дозволу слідчого або прокурора на розголошення відомостей досудового розслідування. Доводи АМКУ, що відповідно до статті 222 КПК України в редакції станом на дату надання в АМКУ інформації не потребувалось окремого письмового документа у вигляді дозволу, колегія суддів не прийняла до уваги, вказавши, що саме письмовий документ може свідчити про дотримання слідчим чи іншою відповідною особою положень статті 222 КПК України, а не халатне відношення до вказаної норми закону, і саме письмовий документ має бути оформлений задля дотримання положень Закону України «Про інформацію» та Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Крім того, колегія суддів [10] погодилася із висновком суду першої інстанції, який при вирішенні цього питання прийняв до уваги правовий висновок Великої Палати Верховного Суду, що викладений у постанові від 08.04.2020 у справі №826/7244/18 (провадження №11-827апп19), де зазначено, що КПК України регламентує спеціальний порядок доступу (ознайомлення) учасників кримінального провадження з інформацією, створеною (одержаною) у ході досудового розслідування та судового провадження відповідної кримінальної справи. А тому доступ учасників кримінального провадження до інформації, створеної (одержаної) у ході досудового розслідування, забезпечується в порядку, встановленому кримінальним процесуальним законодавством.

В іншій справі ПАТ «Б» оскаржувало в порядку адміністративного судочинства податкові повідомлення-рішення, винесені за результатами податкової перевірки, під час проведення якої використані матеріали з кримінального провадження, надані детективом НАБУ. Всі три судові інстанції вирішили спір на користь позивача [12, 13, 14]. І хоча окремо надання НАБУ в податкові органи відомостей з кримінального провадження судами апеляційної та касаційної інстанції не розглядалося, суд першої інстанції [12] із посиленням на

вищевказану справу за позовом ПАТ «Х» до АМКУ вказав, що КПК України у відносинах доступу контролюючого органу до матеріалів кримінального провадження, що становлять таємницю досудового розслідування і є тим законом, який в розумінні частини другої та третьої статті 21 Закону України «Про інформацію» регулює правовий режим інформації, що становить таємницю досудового розслідування, а також встановлює порядок доступу до неї. Норми КПК України імперативно забороняють органу досудового розслідування поширення інформації, отриманої в рамках кримінального провадження, та її використання іншими особами інакше як для вирішення завдань кримінального провадження. КПК України не наділяє Антимонопольний комітет України та/або інші державні органи правом доступу до матеріалів кримінального провадження для виконання покладених на них обов'язків.

Не можемо погодитись із такими висновками судів адміністративної юрисдикції, оскільки оцінка дій слідчого на відповідність вимогам КПК України виходить за межі повноважень суду, окрім як у кримінальному судочинстві. Велика Палата Верховного Суду вказує, що установлення правомірності / протиправності процесуальної дії в порядку адміністративного судочинства означатиме констатацію юридичного факту, який безпосередньо впливає на оцінку доказів, за межами встановленої кримінальним процесуальним законом процедури з порушенням закріпленої у статті 22 КПК України засади змагальності [15].

Разом з тим, є і протилежна за змістом судова практика. Так, ТОВ «В» в порядку адміністративного судочинства оскаржувало дії обласного територіального відділення АМКУ дії щодо одержання, використання та поширення при розгляді справи про порушення законодавства про захист економічної конкуренції, матеріалів досудового розслідування кримінального провадження, отриманих від НАБУ. Відмовляючи у задоволенні апеляційної скарги на рішення суду першої інстанції, яким у задоволенні позову відмовлено, апеляційний суд [16] надав оцінку доводам апелянта на те, що Антимонопольний комітет України не є стороною вказаного кримінального провадження, отже будь-копії чи оригінали матеріалів кримінального провадження отримано та використано з порушенням ст. 222 КПК України. Суд вказав, що АМКУ отримав зазначені матеріали кримінального провадження від НАБУ, що відповідає вимогам статті 35 Закону України «Про захист економічної конкуренції», відповідно до якого при розгляді справи про порушення законодавства про захист економічної конкуренції органи АМКУ збирають і аналізують документи, висновки експертів, пояснення осіб, іншу інформацію, що є доказом у справі, та приймають рішення у справі в межах своїх повноважень. Посилання апелянта на положення КПК України, який не є нормативно-правовим актом прийнятим відповідно до законів визначених у статті 3 Закону України «Про захист економічної конкуренції», апеляційним судом відхиляються, оскільки, вони не входять до складу законодавства про захист економічної конкуренції, виключно яким керується у своїй діяльності органи АМКУ. Що стосується поширення АМКУ матеріалів досудового розслідування, суд зазначив про те, що інформація з обмеженим доступом, одержана АМКУ та його територіальними відділеннями у процесі здійснення своїх повноважень, використовується ними виключно з метою забезпечення виконання завдань, визначених законодавством про захист економічної конкуренції і не підлягає розголошенню та оприлюдненню, крім окремих випадків.

В іншій справі ТОВ «Г» у господарських судах оскаржувало рішення АМКУ про порушення законодавства про захист економічної конкуренції та накладення штрафу у справі, в якій також використано матеріали з кримінального провадження, що надійшли від НАБУ, у тому числі особисте листування осіб з протоколів оглядів вилучених під час обшуків речей. Господарським судом [17] позов задоволено частково, апеляційним господарським судом [18] задоволено апеляційну скаргу АМКУ та скасовано рішення суду першої інстанції. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного господарського суду, закриваючи касаційне провадження за скаргою ТОВ «Г» вказав [19] на те, що відповідно до частини першої, другої статті 41 Закону № 2210 доказами у справі можуть бути будь-які фактичні дані, які дають можливість встановити наявність або відсутність порушення, відповідно відомості, які отримані з матеріалів кримінального провадження, передані Комітету згідно з припи-

сами статті 21 Закону України «Про Антимонопольний комітет України», підпадають під визначення доказів в розумінні статті 73 ГПК України та підлягають перевірці на предмет їх належності та допустимості у загальному порядку.

При цьому господарські суди, на відміну від адміністративних, цілком обґрунтовано, на нашу думку, не вдаються до оцінки відповідності дій детективів НАБУ положенням КПК України щодо надання інформації з кримінального провадження.

Окремо варто звернути увагу, що Велика палата Верховного Суду України підтримала позицію щодо правомірності надання інформації та копій документів з матеріалів кримінального провадження разом із письмовим дозволом на їх розголошення при виявленні порушення норм іншого законодавства та зверненні до уповноваженого розглядати такі порушення органу [20]. Так, в даному випадку НАБУ звернулося до Вищої ради правосуддя із дисциплінарною скаргою на суддю, долучивши як докази дисциплінарного проступку копії матеріалів з кримінального провадження, у тому числі протоколів негласних слідчих (розшукових) дій. За результатами розгляду скарги до судді було застосовано дисциплінарне стягнення у вигляді звільнення.

Велика палата Верховного Суду України [20] вказала на те, що згідно з практикою ЄСПЛ не є порушенням статті 6 Конвенції притягнення до дисциплінарної відповідальності на основі відомостей про факти, встановлені у кримінальному провадженні, якщо такі відомості аналізувалися під кутом зору правил службової етики, навіть якщо особа була у кримінальному провадженні виправданою (див. *mutatis mutandis* рішення Європейської комісії з прав людини від 6 жовтня 1982 року у справі «X. v. Austria» про неприйнятність заяви № 9295/81) чи таке провадження було закрите (див. *mutatis mutandis* рішення Європейської комісії з прав людини від 7 жовтня 1987 року у справі «C. v. the United Kingdom» про неприйнятність заяви № 11882/85). Більше того, гарантована пунктом 2 статті 6 Конвенції презумпція невинуватості застосовується до процедури, яка за своєю суттю є кримінальною, і в межах якої суд робить висновок про вину особи саме у кримінально-правовому сенсі (рішення Європейського суду з прав людини від 11 лютого 2003 року у справі «Ringvold v. Norway», заява № 34964/97). Відтак зазначена гарантія не може бути поширена на дисциплінарні й інші провадження, які згідно з пунктом 1 статті 6 Конвенції охоплюються поняттям спору щодо прав та обов'язків цивільного характеру. Крім того судом надано оцінку тому, що слідчим у кримінальному провадженні – детективом Національного антикорупційного бюро України в порядку статті 222 КПК надано письмовий дозвіл на розголошення таємниці досудового розслідування і використання матеріалів кримінального провадження для подання та подальшого підтримання скарги до Вищої ради правосуддя, у тому числі в частині проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Таким чином, приходимо до висновку, що при наданні контролюючому органу певного обсягу відомостей з досудового розслідування, що можуть свідчити про порушення іншого законодавства, детектив (слідчий, прокурор) має письмово попередити отримувачів про заборону розголошення наданих відомостей розслідування. Разом з тим, усвідомлюючи обов'язок посадових осіб контролюючого органу вжити, за наявності підстав, передбачених законом заходів, слідчий має надати письмовий дозвіл на розголошення наданих відомостей у зв'язку із використанням їх контролюючим органом в межах повноважень (під час реалізації перевірочних заходів, подальшого оскарження прийнятих за результатами перевірок рішень тощо).

КПК України не визначає форму документу, яким слідчим або прокурором має бути надано письмовий дозвіл на розголошення відомостей досудового розслідування. Дисертаційні дослідження останніх років щодо дотримання таємниці досудового розслідування [21, 22] здебільшого стосуються напрямів та заходів її збереження, і не торкаються питання розголошення у випадках необхідності надання відомостей з кримінального провадження контролюючим органам.

А.О. Ляш справедливо вказує, що прийняття рішення щодо розголошення окремих відомостей досудового розслідування є відповідальним кроком особи, що здійснює крими-

нальне провадження, оскільки не можна повністю виключити настання негативних наслідків такого рішення. Оскільки прокурор здійснює одночасно дві функції: нагляд за дотриманням законності і керівництво досудовим розслідуванням, що здійснює слідчий, частина науковців [23, с. 5; 24, с. 124] вважають, що рішення слідчого про розголошення окремих відомостей має бути узгоджене з прокурором.

Деякі науковці вважають за необхідне відбирати від будь-якої особи, незалежно від процесуального статусу, джерела чи способу отримання даних про досудове розслідування, письмове зобов'язання у формі підписки з роз'ясненням відповідальності, що може настати за незаконне розголошення відомостей [25, с. 480], деякі наполягають на доцільності протоколу попередження про недопустимість розголошення відомостей досудового розслідування із ознайомленням особи зі змістом ст. 222 КПК та зі ст. 387 КК [26, с. 190], деякі підтримують необхідність внесення змін до КПК України щодо обов'язковості винесення постанови із обов'язковим ознайомленням суб'єкта розголошення зі змістом постанови під розписку [27, с. 165].

Ми вважаємо, що загалом такий дозвіл на розголошення відомостей досудового розслідування контролюючому органу та роз'яснення відповідальності за незаконне розголошення цілком може бути сформульованим у супровідному листі про надання інформації та документів. Водночас, не буде помилкою також прийняття постанови в порядку ст. 110 КПК України з усіма необхідними складовими і реквізитами, а також роз'ясненням відповідальності, оскільки, визначаючи можливість на даному етапі розслідування розголошення певного обсягу відомостей з кримінального провадження, слідчий, прокурор по суті приймає рішення, яке можна вважати процесуальним.

Пропозиція М.Л. Пасечник [22, с. 239] щодо необхідності закріплення у ст. 222 КПК України обов'язку слідчого, прокурора відібрати розписку у особи, якій стали відомі відомості кримінального провадження у зв'язку із участю в ньому, на нашу думку, не в повній мірі регламентує випадок із розголошенням визначеного обсягу матеріалів шляхом надання їх контролюючому органу з огляду на те, що, по-перше, не можна вважати, що працівники контролюючого органу беруть участь у кримінальному провадженні (відносяться до учасників кримінального провадження), а по-друге, коло таких фізичних осіб слідчому, прокурору на етапі надання відомостей контролюючому органу не відоме.

Ми вважаємо, що такий дозвіл на розголошення в даному випадку має надаватися контролюючому органу, керівництво якого визначає уповноважених на роботу із документами осіб, оскільки це можуть бути різні структурні підрозділи та працівники органу. Наприклад, при надходженні копій з матеріалів кримінального провадження, з ними ознайомлюється керівник органу або відповідний заступник за розподілом, керівництво та працівники підрозділу, які проводять перевірку (антимонопольне розслідування тощо), а в подальшому ймовірно і працівники юридичного підрозділу під час оскарження суб'єктами, відносно яких проводилася перевірка, її результатів в судах. При цьому постановою про надання дозволу на розголошення слідчий, прокурор може одночасно зобов'язати керівника контролюючого органу надати відомості про перелік осіб, уповноважених на роботу із отриманими документами.

Разом з тим, необхідно усвідомлювати, що зрештою вірогідно інформація з кримінального провадження стане відома ширшому колу осіб, оскільки до неї отримає доступ юридична або фізична особа, відносно якої контролюючим органом проводиться перевірка, і в цієї особи відсутній обов'язок таку таємницю зберігати. Крім того, у випадку оскарження результатів перевірки та прийнятих за її результатами рішень, відомості досудового розслідування стануть відомі широкому загалу з огляду на відкритий доступ до Єдиного державного реєстру судових рішень. Таким чином, слідчому, прокурору завжди потрібно наперед зважувати ризики та допускати розголошення лише на тому етапі і в тих межах, які не зашкодять подальшому розслідуванню і забезпеченню виконання завдань кримінального провадження.

Водночас ми повністю поділяємо думку [22, с. 4; 28, с. 480], що розголошення відомостей, що стосуються приватного життя осіб, можливе лише у виняткових випадках і лише за їх згодою, яка надається у письмовій формі та долучається до матеріалів справи.

Висновки. З метою уникнення спорів щодо правомірності надання відомостей з кримінального провадження контролюючому органу, що ставить під сумнів результати перевірки контролюючого органу із використанням таких відомостей, вважаємо за доречне внесення відповідних змін до КПК України щодо обов'язку слідчого, прокурора повідомляти уповноважені контролюючі органи про виявлені в ході розслідування порушення іншого законодавства, а також надавати підтверджуючі документи в обсязі та у строки, що не шкодять інтересам слідства. Водночас також доцільною вважаємо законодавчу регламентацію рішення слідчого, прокурора про можливість розголошення відомостей досудового розслідування у формі постанови, яка окремо на етапі досудового розслідування в порядку ст. 303 КПК України не оскаржується.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>
2. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05 квітня 2001 р. № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови: 250000 / уклад. та голов. ред. В. Т. Бусел. Київ. Ірпінь: Перун. 2005. VIII, 1728 с. URL: <http://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/UKR0000989>
4. Дехтярьов Є. В. Окремі кримінально-правові аспекти відповідальності слідчого (прокурора) за публічне розголошення даних досудового розслідування. *Вісник ЛДУВС ім. Е. О. Дідоренка*. 2021. Вип. 3 (95). С. 61–75.
5. Про антимонопольний комітет України : Закон України від 26 листопада 1993 р. № 3659-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3659-12#Text>
6. Рішення Окружного адміністративного суду міста Києва від 10 травня 2019 р. у справі № 640/18800/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/81695852>
7. Постанова Шостого апеляційного адміністративного суду від 19 серпня 2019 р. у справі № 640/18800/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/83883182>
8. Постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 12 листопада 2020 р. у справі № 640/18800/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92811328>
9. Рішення Окружного адміністративного суду міста Києва від 29 березня 2021 р. у справі № 640/18800/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95846416>
10. Постанова Шостого апеляційного адміністративного суду від 23 листопада 2021 р. у справі № 640/18800/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/101500810>
11. Ухвала Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 17 січня 2022 р. у справі № 640/18800/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/103027801>
12. Рішення Окружного адміністративного суду міста Києва від 27 липня 2021 р. у справі № 640/11594/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/98678768>
13. Постанова Шостого апеляційного адміністративного суду від 30 листопада 2021 р. у справі № 640/11594/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/101853816>
14. Постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 24 травня 2022 р. у справі № 640/11594/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/104443393>
15. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 02 лютого 2022 р. у справі № 826/15154/17. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/103893127>
16. Постанова П'ятого апеляційного адміністративного суду від 27 квітня 2021 р. у справі № 420/229/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/96681987>
17. Рішення Господарського суду м. Києва від 12.07.2021 у справі № 910/20099/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/98512474>

18. Постанова Північного апеляційного господарського суду від 07 грудня 2021 р. у справі № 420/229/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/101869225>
19. Постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 26 травня 2022 р. у справі № 910/20099/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/104538633>
20. Постанова Великої палати Верховного суду від 08 квітня 2021 р. у справі № 11-238cap20. Єдиний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/96310157>
21. О.В. Гриза. Гарантії забезпечення таємниці під час досудового розслідування. Дисертація на здобуття наукового ступеня канд. юр. наук. Дніпро. 2017. 190 с.
22. М.Л. Пасечник. Кримінальні процесуальні та криміналістичні засади слідчої таємниці. Дисертація на здобуття наукового ступеня канд. юр. наук. Одеса. 2020. 252 с.
23. А. О. Ляш. Недопустимість розголошення відомостей досудового розслідування. *Часопис* Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». 2013. № 1(7) : URL: <http://lj.oa.edu.ua/articles/2013/n1/13laovdr.pdf>. С. 1–14.
24. В.В. Топчій. Кримінальні процесуальні гарантії нерозголошення відомостей досудового розслідування. *Приватне та публічне право*. 2019. № 2. С. 122–127.
25. Кримінально-процесуальний кодекс України: науково-практичний коментар / В.І. Бояров, Т.В. Варфоломєєва, І.В. Вернидубов та ін. За заг. ред. В.Т. Маляренка, В.Г. Гончаренка. К. : ФОРУМ, 2003. 939 с.
26. Осауленко О.А. Кримінальні процесуальні гарантії нерозголошення відомостей досудового розслідування. *Юридична наука*. 2015 № 7. С. 185–193.
27. М.Л. Пасечник. Кримінально-процесуальне законодавство, що регулює слідчу таємницю. *Актуальні проблеми держави і права*. 2019. С. 160–166.
28. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар. За заг. ред. В. Г. Гончаренка, В. Т. Нора, М. Є. Шумила. К.: Юстініан, 2012. 1224 с.

